

TORNAI JÓZSEF

Gottfried Benn mérgei

Részegen tántorogsz ki a versből –
Gottfried Benn ördögi szesz;
kór, gyönyör, kín, halál kevereg föl
s a csiszolt tenger hullámaira vesz.
Palau! sikoltja zöld, delfines tajték,
csattog az ős ptolemaioszi part,
krétai vázáról válik Aphrodité, a festék
és sír a szkizofrén szerelmes, ki nevetni akart.

Pusztulás-téboly és rákos testek képe:
ez a század már csak sárga Aprèslude,
semmi se hull szennycsatornába: feledésbe,
de csak töredék bandzsít ránk mindenütt.
S csak azért fakadnak ki a misztikus szirmú rózsák,
hogy a hús álma tragikusabb legyen,
a rothadásra szánt Időt majd bebalzsamozzák
a szív-gyökérig nyúló Átok-hegyen.

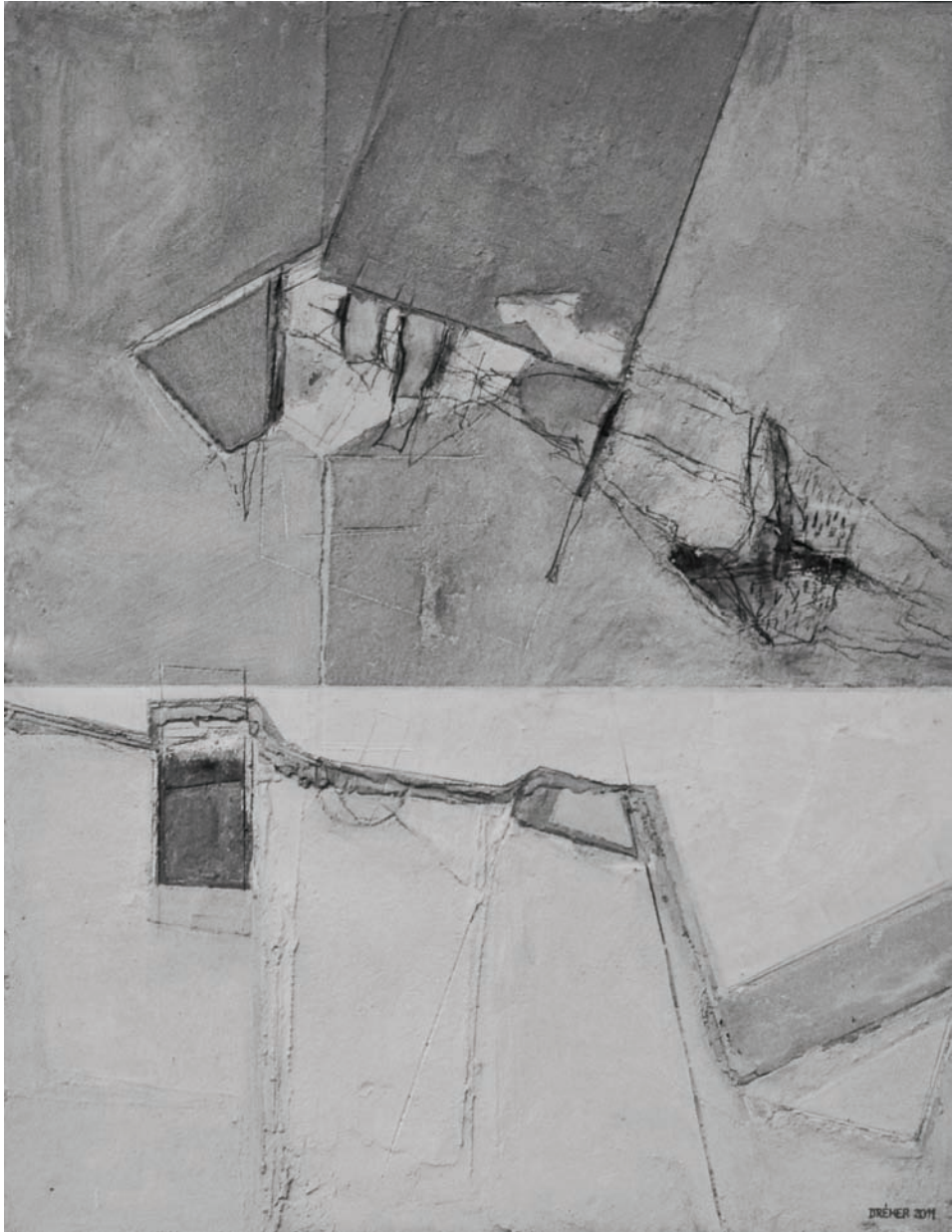
Hétköznapokon nem jelenik meg az isten,
az ünnepi estéken vér szivárog át;
repedezett héjú Én semmit se ér, ingyen
szívja ki belőle az Úr a zsenialitást.
Kokaint szedni: talán ez a mennyország volna
a válaszok válasza, a káprázat-hajó
korlátján a ragályos tudat alá hajolva
szállhatna hajunk, mint égett kalóz-lobogó.

Szivárványlanak a nemi szervek,
„boldogságszünetektől” lángolnak a pupillák,
századoknak, kultúrköröknek, isteneknek
nyújtva „fejlődésidegenségükhöz” a mintát.
És alkonyok és őszök, világ-kávéházak
halálraítéltelei között egy gyúrt alak,
aki már nem magyarázkodik, nem is lázad,
Orpheusz lant-árnyaként áthalad.

Ne adj semmit az agy-kábító pillanatnak,
ha az örökléthez nincs mámoros jogod;
kifáradt európai: eltűnő hátú vad vagy,
kit már nem várnak leonardói távolok.
Zenékből, éjeből, tudományokból
szabott szalonkabátod egy folyónál leveted,
s versmondó szád hálálkodva kortyol
a mindenség zúrzavarából fagyot, őrületet.

Fátyolvirág, szélrózsa, áloé is:
azt mondd, csak hadd bomoljanak,
s ha hallgatózol, a mélységek fölött mégis
körbesurrog egy sáros angyal-csapat.
Fuldokolsz elmélet-forgókba veszve,
mert: miért a teremtés és minek
nőttél Te benne ilyen megszaggatottra, képtelenre,
fölmutogatva Krisztus-sebeidet?

Ideg-robbanások és kétségbeesések:
Gottfried Benn mérgeit szívod,
s józan leszel és hebegő és révedt,
míg a „kék óra” boszorkány-szeme fog.
Fölnyitja sejtjeidet a Homályos,
ki gyerekkorod óta hajszol és vezet
s vérzel a szenvedőkkel, mint a táltos,
ki így szól a Szent Titokhoz: „Most már a tied”.

DRÉHER JÁNOS: MEGBONTOTT FELSZÍN